

EGLUTÉ

GEGUŽĖ * 2002 * MAY

VOL 53/NR. 5

EGLUTĖ

GEGUŽĖ / MAY / 2002 VOL 53 / NR. 5

PRIE EGLUTĖS SUŠIRINKO:

Mamytei....1
Neužgesk saulele....2
Močiutė....2

Pasakų senelės pasakos
Pelė šykštuolė...3
Lašelis...5
Piešiam namus...8
Debesėlis...9
Nykštukų pietūs...11

Juokų maišelis
Juokai...32

Galvosūkliai...33

Vaikų kūryba
Mama...20
Mamytei...20
Tau močiute...21
Gandras...21
Atsisveikinimas su mokykla...22
Jeigu būčiau rašytojas...23
Herkus Mantas ir milžinė Neringa...24

Senolio padavimai,
legendos, istorijos
Aušros vartai...13
Vilniaus įkūrimas...15
Kaime...17
Ragainė...18

Žiniukas su pasaulio įdomybėmis
Tėviškės takeliu...26
Ar žinai...28
Ir atgijo siena...29
Pasidaryk pats...31

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata - 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

REDAKTORĖ: Aušra Spitrienė

ADMINISTRACIJA, MAKETAVIMAS, SPAUSDINIMAS: Ričardo spaustuvė. tel.: 708-430-1911

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00 single copy \$1.50, to Lithuania and other countries. \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465. Second class postage paid at Lackport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: Eglute Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465.

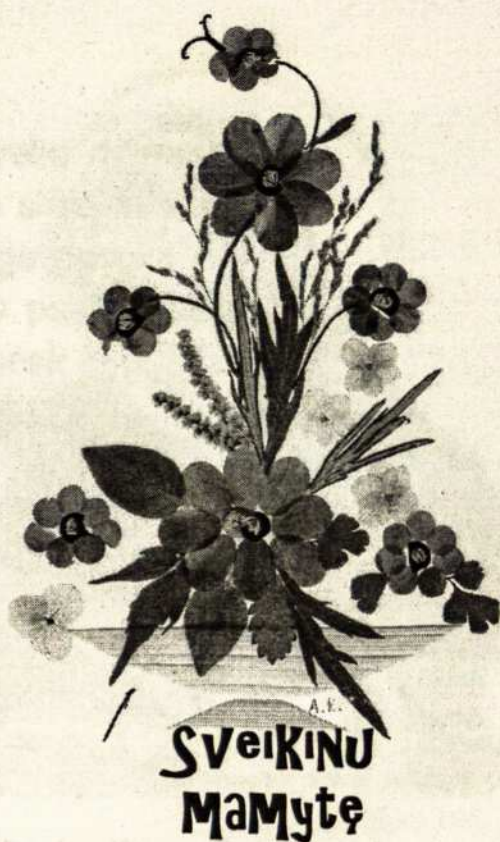
Mamytė

Vytė Nemunėlis

Kas paleido kaip marga drugelį
Mane žemės žieduos paskraidyti,
Kas pasaulin nežinomą kelią
Man parodė? – Mamytė, mamytė!

Kas per dien su manimi nepailsus
Bėgo, bėgo kaip laimės saulytė,
Per svajonių ir pasakų tiltus
Auksinius? – Tai mamytė, mamytė!

Kas šiltais patalėliais paklojo
Man sapnų, tų gražiųjų, lovytę?
Kas, kaip angelas sargas, rymojo
Per naktis prie manęs? – Tai mamytė!

G e g u ž ė ...
Nuostabiausias metų
mėnuo. Žemė skendi
žieduose. O pati
gražiausia šventė –
motinos diena. Šią
dieną ir didelis, ir
mažas skuba
pasveikinti brangiausią
žmogų – mamą.

L i n k s m a s
saulutės spindulys,
pavasarinė paukštelio
giesmė, miela laukų
gėlė – viskas tavo
mamai...

Neužgesk, saulele

PAULIUS ŠIRVYS

Su saulele ėjo ir atėjo diena. Pabeldė į
langą pirmasis šviesos
spindulėlis.

Mano plaukus paglostė
švelni, labai švelni ranka.

Nėra ir nebus kitos
tokios visame
pasaulyje. Tai
mamytės ranka.

- Miegok dar, vaikeli, - išgirdau širdį šildantį jos balsą.

Oi, koks gražus ir malonus tas balsas! Gražesnis už visas jos
sektas pasakas. Tas balsas mane išmokė gražiausios pasauly kalbos ir
dainų.

Šiandien mano mamytės šventė!

Mamulyte, aš tau padovanosiu saulę. Gražiausią saulę, kokią tik
mokėjau nupiešti.

Mamyte, tu – mano saulė. Neužgesk, saulele...

Nebeturėsiu kitos.

Močiutė

Ramutė Skučatė

Kas gera, kas šilta – močiutė.

Kas glosto, kas glaudžia – močiutė.

Močiutė – tai pasakos ilgos,

Raudonos uogelės ant smilgos,

Gėlių daigeliai sužėlę,

Lėlyčių margi drabužėliai...

Močiutė – mamytės mama.

Močiutė – namų šiluma.

Iš avelių debesų
Vėjo siūlu vilnoniu,
Mezga pasaką senelė,
Deda pasakų skrynelėn.
Atsisėsk ir paskaityk
Pasakų šalin sugrižk.

Matai, kad pasakose būna daug
visokių gražių senoviškų ir nevisai
suprantamų žodžių. Bet
nenusimink - Senelė tau paškins.

Stebuklų miško pasakos

PeLė ŠyKŠtuOLė

Gyveno kartą pelė. Ne bet kokia, o šykštuolė. Jos urvelis - namelis buvo kimšte prikimštas visokiausių valgomų ir nevalgomų gėrybių. Sugrižo kartą pelė šykštuolė iš kviečių lauko su pilnu maišu grūdų, atidarė urvelio dureles, šiaip ne taip įstūmė maišą ir... staiga pelytė suprato, kad jai pačiai vietos jau nebėra.

- Še tau, kad nori! – garsiai nusistebėjo šykštuolė. – Esu benamė turtuolė! Ir ką gi man dabar daryti?

Pelė atsisėdo ant savo namų slenksčio ir giliai giliai susimąstė. Kol pelė mąstė, pradėjo smarkiai lyti. Ji visa peršlapo. Tuo metu pro šalį laimingas į namus girgsėjo žąsinas. Jam lietus labai patiko, bet kai žąsinas pamatė peršlapusią ir nelaimingą pelę, susirūpinęs stabtelėjo

Šykštuolė

- tai tokia pelė,
kuri pati visko turi,
o kitiems nieko
duoti nenori.

Kviečiai

- grūdus augina,
ūkininkai juos
nupjauna ir
iškulia,
malūnininkai į
miltus sumala, o
kepėjai kiškių
pyragus kepa.

Girgsėjo žąsinas

- kai žąsinas labai
patenkintas ir
atsidūsta mes jo
kalbos
nesuprantam ir tik
girgt girdim.

prie jos ir paklausė:

- Kas gi tamstai nutiko? Kodėl neinate namo ir nepasislepiate nuo šito mielo lietučio?

- Et, žąsine, nepatikėsite, bet savo tikruose namuose nebeturiu vietos...- Graudžiai pasakė pelytė ir vėl susimąstė.

- Ir kodėl gi? – Negalėjo suprasti žąsinas.

- Per gobšumą, žąsine, per gobšumą...

- Liūdnai lingavo galva šykštuolė. – Patark, žąsine, ką man daryti?..

Prieš pradėdamas kalbėti žąsinas labai reikšmingai patylėjo

ir pagaliau iškilingai tarė:

- Štai mano patarimas: ant namelio pakabinkite lentą su užrašu: "Prašau užeiti ir tuščiomis rankomis neišeiti", o pačiai patarčiau iškelti į tolimus kraštus. Pelė taip ir padarė. Kai po ilgos ir įdomios kelionės pelytė grįžo namo, ji rado juose tik tai, kas tikrai reikalinga. Kitą dieną į pelės namus atėjo daug svečių. Pelė visus vaišino arbata bei labai skaniu pyragu ir pasakojo savo kelionės įspūdžius. Beje, žąsinas prie stalo sėdėjo pačioje garbingiausioje vietoje.

Kartą nukrito nuo šakos didelis
lašas ir tarė:

- Kapt!

- Brr, visai kaip upė,
nusipurtė Skruzdėliukas,
kuris tuo metu kaip tik buvo
po šaka.

- Tikras potvynis? –
tai išgirdusi, Pelytė pakniopstomis
puolė iš savo urvelio.

- Ei kur taip skubi, Ilgoji Uodegėlė, –
pasiteiravo Zuikis.

- Nejau negirdėjai, Žvairy? Prasideda
potvynis! – bėgdama atsakė Pelytė ir netrukus

dingo brūzgyne.

- Reikia pasipustyti padus, - išsigando Zuikis ir nurūko kaip
įkirptas. Išsigandęs jis atsitrenkė į Lapę. Raudonkailė gražuolė net
suakmenėjo nuo tokios drąsos.

- Ar tik Žvairys nebus išsikraustęs iš proto?
– šovė jai mintis, bet nespėjo net mirktelėti, Zuikis
dingo iš akių, vos šūktelėjęs: - “Gelbėkitės kas galite!
Potvynis!”

- Ajajai, o aš nemoku plaukti, - sunerimo
Lapė, pamiršusi Zuikį, ir leidosi bėgti.

Kelią jai pastojų Vilkas:

- Kur skubi, Ilgasnape?

- Ne kur skubu, o nuo ko skubu! Išsiliejo
upė, vanduo kyla. Prasidėjo potvynis, užlieja vis

Pakniopstomis puolė

- labai skubėjo,
net griūdama
bėgo.

Pasipustyti padus

- zuikiai ir vaikai
moka, jei bėgti
kur nors sugalvoja.

Šovė mintis

- greitai sumąstė.

Īmerkti uodegā
- ī bēdā patekti.

Smaguriavo
- tikrus
skanēstus valģē.

Suriaumojo
- garsiai īr labai
baisiai sušķo.

Īsikorē
- skubiai īlipo.

daugiau īr daugiau, pakeliui nuplaudamas viskā viskā.
Skubēk kaip īmanydamas.

- Palauk, manai, kad ašķ noriu īmerkti uodegā?

- sukaukē Vilkas īr puolē paskui Lape.

Lokys kaip tik smaguriavo avietēmīs, īr staiga
pro jī kaip vējas prašvilpē Vilkas:

- Ei, Pilki, ko leki kaip pasiutēs? O gal kur nors
vēluoji?

- Kad tik nebūtų per vēlu! Baisi nelaimē!

Potvynis! Jau nušlavē pusē mišķo lyg niekur nieko. Greitai užtvīndys
visā mišķā. Nē mūsų nepagailēs.

- Vaje, kaip nepasisekē! Pasiimk īr mane kartu, kad neprāžūčiau
čia vienas! – suriaumojo Lokys īr nuskubējo paskui Vilkā, kiek kojos
nešē.

- Gelbēkit!!! – sudejavo Lokys īr īs baimēs īsikorē ī pačią
aukščiausią pušī, kol pasibaigs potvynis.

Laukē jis, laukē, kol užsnūdo īr miegodamas nukrito ant žemēs:
“Bum!”

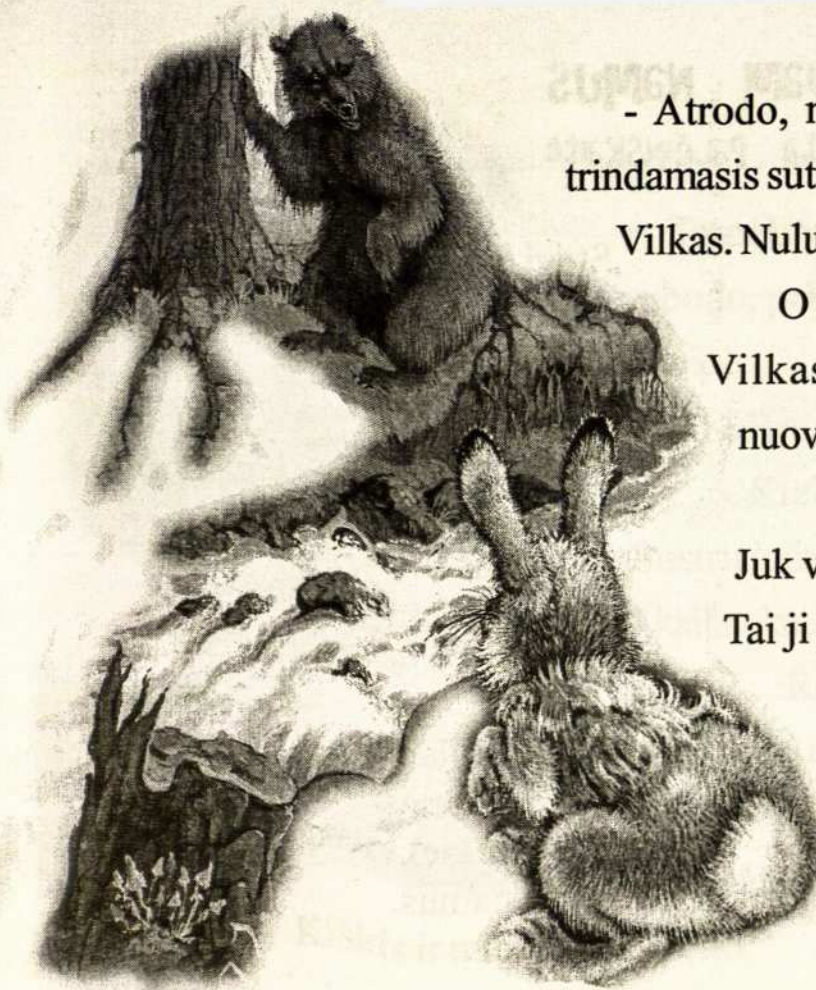
Atsipeikējēs Šleivakojis pramerkē akis, bet jokio potvynio nebuvo
nē ženkle.

Lyja lyja lietus pas žvērelius pietūs...

Surask penkis skirtumus tarp paveikslėlių īr viskā nuspālvink.

- Atrodo, nukritau, - susimąstė jis,
trindamasis sutrenktą šoną, - Dėl to kaltas
Vilkas. Nulupsiu jam kailį

O pro šalį kaip tik begrižtas
Vilkas – vos bepasivelka iš
nuovargio:

- Čia vis Lapės darbas.
Juk visi žino, kokia ji klastūnė.
Tai ji mus apmovė.

- Nustok niekus
malti, aš pati vos ant kojų
laikausi. Tai Žvairys
šaukė, kad potvynis,
pasiuntė mus į kitą
pasaulio kraštą. Jam ir skųskitės, -

krypavo Lapė atgal.

Tai išgirdęs Zuikis susikūprino už krūmo,
vos gyvas iš baimės.

- Tai ne mano kaltė. Bėgo pro šalį pelė, ji
ir pranešė man šią žinią. Tai ji viską išsigalvojo.
Ją ir barkite, - šūktelėjo Zuikis ir leidosi į kelią,
kad tik būtų kuo toliau.

- Nieko aš neišsigalvojau. Savo ausimis
girdėjau, kaip apie potvynį kalbėjo Skruzdėliukas,
- sucypsėjo Pelė ir įsmuko į savo urvelį.

Tik Skruzdėliukas tylėjo. Jis neturėjo laiko
užsiimti tuščiais plepalais, mat į skruzdėlyną vilko
ilgą šiaudą. Bet jei būtų sustojęs minutėlei
atsipūsti, galėjo išduoti paslaptį, kad dėl visko

buvo kaltas didelis lašas nukritęs nuo šakelės ir pasakęs: - "Kapt!"

Apmovė

- apgavo, nes
visos lapės labai
suktos.

Niekus malti

- malūninkai
miltus mala, o
mes mokame
niekus malti ir
malūno nereikia.

Plepalai

- tuščios kalbos.

Atsipūsti

- truputį pailsėti

PIEŠIAM NAMUS

Violeta PALČINSKAITĖ

Saulelė leidžias.
Takelis žvilga.
Namai namučiai.
Nors ir po smilga.

Stiklo akelės
Į tolį žiūri.
Akmens kojelės.
Šiaudų kepurė.

Kas ten už durų
Tyliai krizena?
Pasakų senis
Krosnį kūrena.

Aukštas kaip šaukštas
Kaminas rūkstantis.
Mėlynas mūras.
Žmogiukų – tūkstantis.

Stovi namelis
Ant vištos kojų.
Kaip tiktai noriu,
Taip sugalvoju.

Saulelė leidžias.
Takelis žvilga.
Namai namučiai,
Nors ir po smilga.

Vakaras plaukia
Geras, ramus.
Piešiam kiekvienas
Savo namus.

Debesėlis

Tarpeklyje nakvojo debesėlis. Ryte jis nubudo, pakilo ir pusiau miegodamas išsitempė.

Kiškis pramerkė akis:

- Kiek turto čia dingsta veltui
Susirinksiu aš jį ir bus man žieminiai
kailinukai.

Renka jis ir šiaip, ir taip –
niekaip negali sugauti debesėlio.

- Reikia krepšelio.
Letenėlėmis jo nenusinešiu, - suprato

Kiškis ir nubėgo krepšelio.

Iš savo urvelio išlindo Pelytė ir pamatė suplėšytus
debesėlio kamuoliukus, pūkuotus ir minkštutėlius.

- Nusitempsiu juos į urvelį, guolį pasiklosiu.

Bet renka šiaip ir taip, niekaip negali surinkti debesėlio pūkų.

- Reikia šluotelės. Šluotele juos greitai sušluosiu į urvelį, -
susimąstė Pelytė ir nubėgo šluotelės.

Atsibudęs garsus audėjas Vorelis pamatė aplinkui
iškabinėtą švelnią vilną.

- Suverpsiu aš ją ir turėsiu voratinklį, kurio man visi pavydės.

Ir šiaip renka, ir taip, niekaip negali surinkti.

- Aha, man reikia verpstės. Jeigu turėčiau verpstę, lengvai ją
susiverpčiau, - susimąstė Vorelis ir nubėgo verpstės.

Kol visi išsilakstė ko nors atsinešti, pakilo saulytė, sušildė žemę
ir debesėlis išgaravo.

Pirmiausia atbėgo Kiškis su krepšeliu. Bet ir šen, ir ten žvalgosi
– nebėra ko rinkti.

Paskui sugrižo Pelytė. Atsinešė ji šluotelę, bet ir šen, ir ten

žvalgosi – nebėra ko susišluoti.

Galiausiai atšliaužė Vorelis.
Kojytėse laiko verpstę, ir šen, ir ten
žvalgosi – nė žymės.

Supyko visi, labai įsižeidė
ir suriko įvairiais balsais:

- V a g y s t ė !

Apiplėšimas!

- Nusikaltėliai!

Vagys!

Jų riksmas
pažadino seną Varną,
snūduriavusį ant šakos.

- Ko taip triukšmaujate? –
pasiteiravo jis.

- kažkas nusinešė mano debesėlį, kurį
buvau susiradęs žieminiams kailinėliams, –
įsižeidęs pasakė Kiškis.

- Tai mano debesėlį kažkas nusinešė. Norėjau juo guolį pasikloti, –
sucypsėjo Pelytė.

- Debesėlis buvo mano. Norėjau iš jo išausti naują
voratinklį, bet kaip matau, kažkas kitas jo irgi užsigeidė, –
suburbėjo Vorelis.

Varnas jų pasiklausė ir papurtė galvą:

- Atsitokėkite! Kodėl visi sakote “mano,
mano”? Jūsų debesėlis čia. Niekas jo
nepagrobė, tik saulytė išlindo ir kaip
dovaną mums atnešė gražų rytą.

- Ir kokia gi čia dovana? –
pasikrapštė pakaušį Kiškis.

- Kokį gražų rytą? – paklausė

Vorelis.

- O kurgi debesėlis? – suplojo letenėlėmis Pelytė.

- Gerai apsidairykite, gal jį pamatysite, - sukranksėjo Varnas ir nuskrido.

Kiškis, Pelytė ir Vorelis dairėsi, bet vietoj debesėlio gumuliukų ant žolės ir lapų tarsi perlai kabėjo rasos lašeliai. Kiekvieniame lašelyje atsispindėjo saulytė ir kiekvienas žibėjo kaip agatas. Žiedai, nusiprausę švaria rasa, šypsojosi naujai dienai.

- Koks grožis! – sušuko Vorelis.

- Koks džiaugsmas! – nusijuokė pelytė.

Stovėjo jie ir gėrėjosi.

O paskui Kiškis pastatė savo krepšelį ir pasakė:

- Gerai, kad mums nepavyko surinkti debesėlio. Tada, matyt, nebūtų buvę gražaus ryto, ar ne tiesa?

NyKŠtukų pietūs

Violeta Palčinskaitė

Ar jūs matėt seną kelmą,
Kur vėsus šaltinis alma?

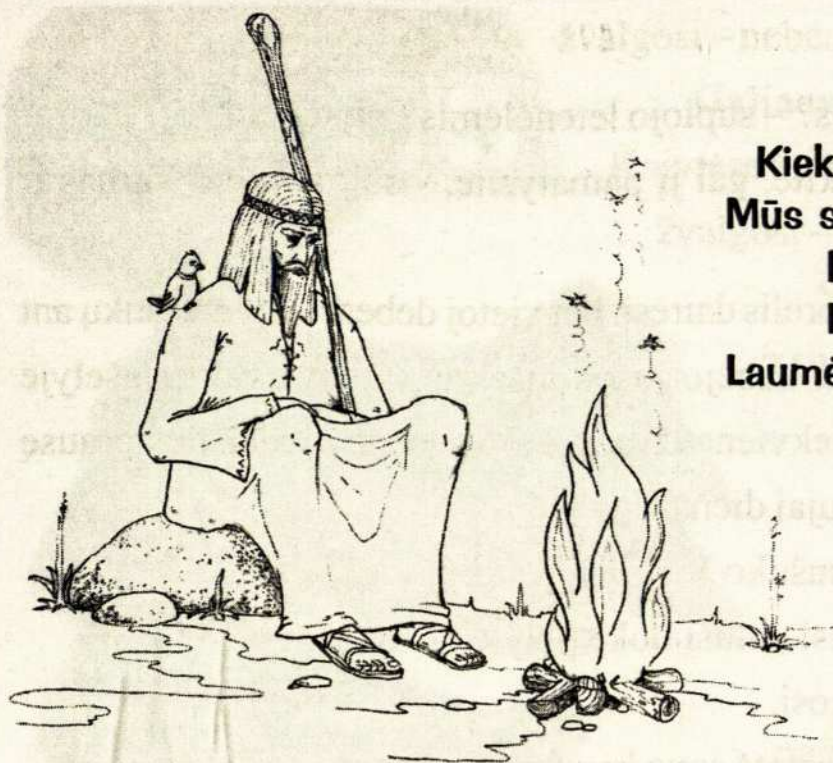
Va, tenai, kai nieks nemato,
Trys nykštukai laižo medų.

O medus geltonas, šiltas, -
Visas kelmas apipiltas.

Bėkit šen, visiems bus vietos...
Štai kokie nykštukų pietūs!

Kiek legendų, padavimų
Mūs senoliai vis dar žino.
Buvo tai labai senai,
Kai gyveno milžinai,
Laumės gelsvą kasą pynė
Iš tautosakos
lobyno.

AUŠROS vartai

*Lankyk, Marija, rūtos šalį,
palaimink liūdintį berželį.
Globoki Lietuvos vaikus
ir siųski jiems šviesos laikus.*

*Globok, Marija, rūtos žemę!
Palaima Tavo džiaugsmą lemia.
Išpuošk gimtus laukus žiedais,
o dangų vyturio aidais.*

Jau iš tolo tikintieji, abejingi
ir netikintieji nusiima kepure
praeidami pro Aušros vartus. Jauni
ir seni lenkia savo galvas,
prašydami sveikatos, laimės; luoši
ir ligoti atneša savo žaizdas,

prašydami palengvinti
kentėjimus.

Iš tolimų Vilniaus
žemės kampų eina
tikintieji. Kas juos varo
keliais ir Vilniaus
gatvėmis, kitus
sulinkusius po kryžiaus
našta, giedančius šventas
giesmes?

Juos varo viltis,
varo tikėjimas. Jie eina
pasiskūsti, pasidalinti
skausmais, nelaimėmis,
pasiguosti, prašyti užtarimo.

Ji juos supras, juk ir Ji kentėjo ir Jai

išplėšė Sūnų, o Ji šios žemės Karalienė. Ir plaukia minios pasimelsti
savo dangiškajai Motinai – Marijai. Čia prie Jos paveikslo ne vienas
praregėjo, ne vienas luošas, atėjęs su lazdomis, numetė jas ir parėjo
namo sveikas, ne vienas mirtinai sergantis išgijo.

Ateina iš tolimų ir iš artimų šios žemės kampų
lietuvių procesijos ir skundžiasi Jai.

Ir žiūri į juos Dievo Motina
kupinomis skausmo akimis, o Jos
aukso rūbais rieda ašaros... Ir
tikinčiųjų ašaros laisto gatvės grindinį,
plauna kruvinas kojas, o lūpos
šnabžda atleidimo žodžius.

Aušros vartai

Senolis girdėjo - jūs
irgi paklauskite ir
kitiems pasakykite ko
liaudies išmintis moko.

PATARLĖS

*Ant gero žmogaus ir
šuo neloja.*

*Aukštai šoksi, žemai
krisi.*

*Bėdos nereikia ieškoti,
bėda ir pati ateina.*

*Cukrum gyvenimo
nepasaldinsi.*

*Dažnai žodis
skaudėnis už lazda.*

*Garsūs žmonės ne
visada pagarbos verti.*

VILNIAUS IKŪRIMAS

Kunigaikštis Gediminas, kurdamas Vilnių, norėjo pastatyti tvirtą pilį, jokių priešų neišveikiamą, tokią, kurios vardas ir garbė visam pasauly skambėtų ir amžinai būtų lietuviška. Sušaukė kunigus, burtininkus, krivius ir įsakė patarti, ką turi daryti, kad iš tikrųjų pilis būtų priešų neišveikiama. Krivė Krivaitis atsakė, kad pilis tik tuomet būsianti tvirta, jei jos pamatams bus paaukota vienturčio mylimiausio sūnaus gyvybė, bet tokio, kurį pati motina savo rankomis įstumtų į duobę ir užverstų ant jo akmenį.

Pakriko karaliaus pasiuntiniai po plačią Lietuvą. Ilgai ieškoti nereikėjo. Greit rasta lietuvė, kuri taip karštai mylėjo Tėvynę, jog jos garbei

sutiko paaukoti savo vienturtį sūnų. Atvyko motina su sūnum į piliiai skirtą vietą, kur buvo iškasta duobė pirmam pamato akmeniui įversti, atsistojo ant jos kranto ir jau rengėsi stumti į ją savo sūnų. Tuo metu nelaimingam jaunikaičiui dingtelėjo mintis: argi Lietuvos dievai būtų tokie žiaurūs, kad trokštų jo mirties, argi gali nuo jo gyvybės priklausyti pilies tvirtumas. Jis paprašė kunigaikštį, kad prieš mirtį leistų krivėms užduoti tris klausimus. Jei krivės tuos

*Gudresnis
nusileidžia, kai
kvailesnis
užsispiria.*

*Ilgas liežuvis nieko
nepataiso, bet dau
sugadina.*

*Gudrus ir po žeme
mato, kvailas ir po
kojom nepastebi.*

*Ilisi, kaip tinginys
šiaudą pakėlęs.*

*Dovanų negausi
pats dovanų
nedavęs.*

*Gera ten yra, kur
mūsų nėra.*

klausimus išspręs, tai jis patikėsias dievų valia ir su noru mirsias.

Kunigaikštis pagalvojo ir sutiko jaunikaičio norą patenkinti. Gavęs kunigaikščio sutikimą, jaunikaitis paklausė krivės: kas pasauly yra lengviausias, kas kiečiausias ir kas saldžiausias? Krivės pagalvoję atsakė: lengviausias yra pūkas, kiečiausias - plienas, o saldžiausias - medus. Jaunikaitis išklauses krivių atsakymą atkirto:

- Ne!.. Lengviausias yra kūdikis ant motinos rankų, saldžiausias motinos pienas kūdikiui, o kiečiausia pasaulyje yra širdis mano motinos, kuri mane čia atvedė, kad jūsų akivaizdoje žūčiau.

Karalius susimąstė. Po valandėlės tarė:

- Ne, neleisiu žudyti to jaunikaičio. tai negalimas daiktas, kad dievai, Lietuvos globėjai,

būtų tokie žiaurūs ir trokštų gyvybės tokio gudraus jaunikaičio. Jis, gyvas būdamas, daugiau Lietuvos kraštui gali naudos padaryti nei miręs. Krivės, ieškokite kito būdo, kad mano kuriamoji pilis būtų neįveikiama!

Tada krivės vėl tarėsi, būrė ir galiausiai pareiškė, kad dievai trokšta nekaltos mergaitės, kuri pati pasiaukotų.

Nuspalvinkit pilį
ir lietuvaite

Dievų valia buvo plačiai paskelbta po Lietuvą. Ilgai laukti nereikėjo.

Atėjo skaisti mergelė, pasipuošusi kaip į didžiausias iškilmes, rūtų vainikėliu ant galvos ir gėlių pluoštelio nešina. Žemai nusilenkė kunigaikščiui ir krivėms, pati linksmai išoko į duobę, visai nesigailėdama Tėvynės gerovei savo jaunos gyvybės ir, akis pakėlusį į dangų, ramiai laukė baisios mirties. Vyriausias krivė, kitų padedamas, vertė didžiulį pamatui skirtą akmenį. Tačiau įvyko stebuklas: akmuo krisdamas nepalietė mergaitės, tik iš jos rankų ištrenkė gėlių pluoštelį, kurį taip primygo, kad negalima buvo išimti ir akmens iš vietos pajudinti.

Neišlaikė narsiųjų Lietuvos vyrų nuo karų suketėjusios širdys. Jie metė darbą ir puolė kunigaikščiui į kojas, maldaudami dovanoti mergaitei gyvybę, nes tik dabar pasireiškusi tikroji garbingųjų Lietuvos dievų valia. Ir krivės suprato, kad

XI-XII a. su tokiais kalavijais lietuviai nuo priešų gynėsi.

dievams pakanka pluoštelio Lietuvos laukų gėlių; Lietuvos žmonių gyvybės jiems nereikia. Jaunos mergaitės, taip karštai mylinčios Tėvynę, gyvybė reikalinga Tėvynei, bet ne dievams. Suprato tai ir kunigaikštis.

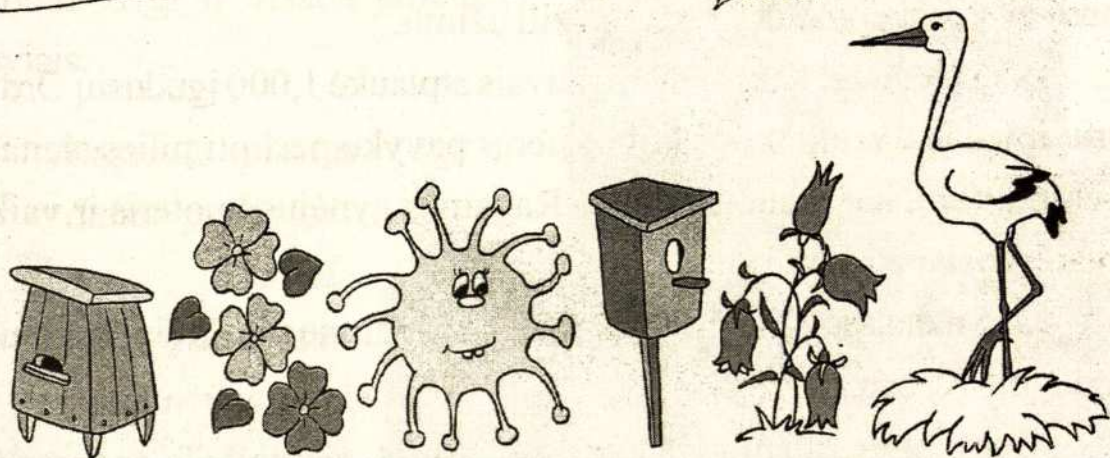
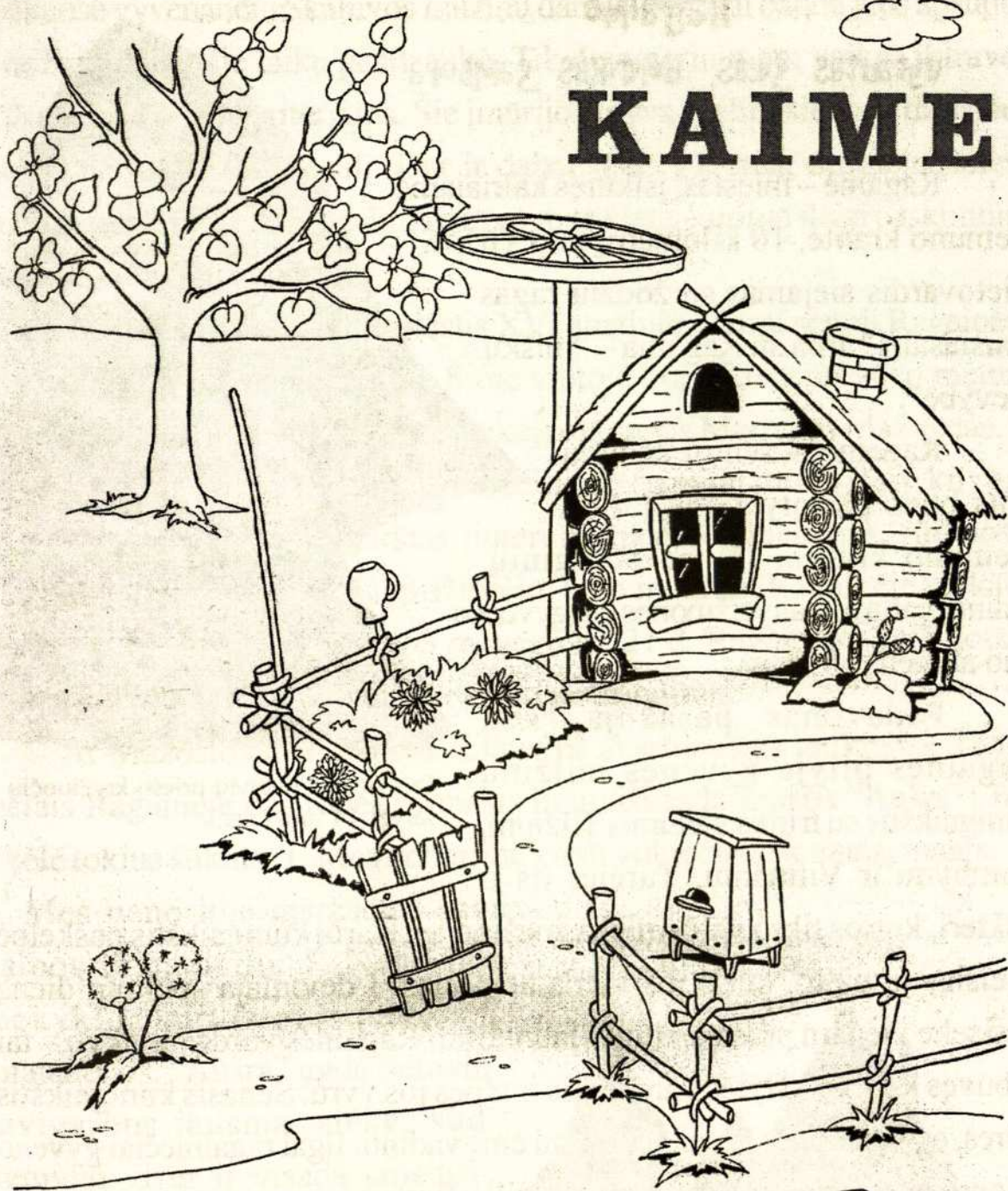
- Gerai, - tarė Gediminas, - gaila man mano žmonių gyvybės. Dievams gėlių pakanka. Ant jų pastatyta pilis bus tokia, kokios aš trokštu.

Taip atrodo dabartinis Vilniaus miesto herbas

KAIME

Apačioje išsirikiavę "bėgliai" sudėliok juos į tinkamas vietas. Neužmiršk viską nuspalvinti.

Ragainė

Vytautas Šilas, Henrikas Samбора

Ragainė – miestas, įsikūręs kairiajame Nemuno krante, 10 kilometrų nuo Tilžės. Vietovardis siejamas su žodžiu ragas – “pusiasalis” arba su Ragaina – “miškų dievybė”.

Ragainė – senoji skalvių pilis buvo pastatyta ant aukšto Nemuno kranto. Iš archeologinių radinių galima manyti žmones čia gyvenus nuo akmens amžiaus.

Padavimas pasakoja, kad Ragainės pilyje gyvenęs milžinų kunigaikštis su trimis sūnumis Tilžium, Rambynu ir Vilmantu. Turėjęs jis ir dukterį, kurios tikro vardo niekas nežinojęs. Kartą kunigaikštis paskelbė išleisias ją už to, kuris jos vardą atspėsias. Į devintąją spėjimų dieną pasisekė vienam prastos kilmės jaunuoliui Ragainės vardą pasakyti – tai ir buvęs kunigaikštytės vardas. Jis ir tapęs jos vyru. Senasis kunigaikštis miręs, o pilį žmonės Ragainės pilimi ėmę vadinti. Ilgai ragainiečiai gyveno laimingai, kol svetimtaučiai panorą pilį užimti.

1275 metais iš Kuršių marių laivais atplaukė 1,000 įgudusių Ordino riterių ir karių. Po atkaklios kovos jiems pavyko perlipti pilies sienas ir įsiveržti į vidų. Kryžiuočiai išžudė Ragainės gynėjus, moteris ir vaikus išsivarė nelaisvėn, o pilį sudegino.

1355 metais kryžiuočiai pasistatė naują mūrinę pilį. Iš čia jie užpuolė ir sudegino Kauną.

Apie kryžiuočių pilį yra kitas padavimas.

Ilgai statė kryžiuočių pilį tūkstančiai rankų. Tačiau, kas per dieną buvo pastatoma, per naktį buvo sugriauinama. Paaiškėjo, kad tai tankiuose

Taip atrodė lietuvių priešų kryžiuočių šarvai 14 amžiuje.

miškuose gyvenančių Skaluvos milžinų darbas. Riteriai bandė juos apsupti ir nužudyti, bet šie laiku pasitraukė. Tik devynerių metų vaikas įkliuvo įtūžusiems vokiečių riteriams. Šie įmūrijo jį gyvą į pilies sieną, ir daugiau niekas netrukdyt statyti pilį. Dar ir dabar įėjus į kiemą, dešinėje pilies sienoje, gerai išsižiūrėjus, galima pamatyti tą vietą, kurioje ilsisi paskutinis Skaluvos milžinų vaikas.

Ragainės miestas ėmė plėstis XVI amžiuje. Įdomi senoji Ragainės bažnyčia. Ji buvo panaši į salę. Šioje vietoje brandžiausius savo metus praleido žymus lietuvių kultūros veikėjas kunigas Martynas Mažvydas. Į Ragainę atvyko 1549 metais, išleidęs pirmąją lietuvišką knygą "Katekizmas". Jis buvo karštas liuteronų tikybos skleidėjas, rūpinosi parapijiečių švietimu, uoliai prižiūrėjo, kaip mokomi Ragainėje vaikai. Martynas Mažvydas mirė 1563 m. gegužės 21 d. Ragainėje. Palaidotas tikriausiai tų laikų papročiu bažnyčioje po grindimis.

Ir Mažosios ir didžiosios Lietuvos svarbiausias leidinys – 1883 metais Ragainėje pasirodęs pirmasis lietuviškas laikraštis "Aušra". Jis iškėlė tokius šūkius: 1. Mes nenorime virsti vokiečiais, lenkais, rusais. 2. Mes nenorime atsižadėti savo kalbos ir tradicijų. 3. Nenorime mokyklų, kurios mus paverstų kitataučiais. "Aušra" ugdė lietuvių savigarbos jausmą, siekė, kad lietuviai visur ir visada jaustųsi lietuviais.

Senovėje tokios tvirtos pilys saugodavo nuo priešų.

*Ragainės miestas
dabar priklauso
Rusijai,
Karaliaučiaus
sričiai ir vadinasi
Nemanas. Tačiau šis
miestas labai
brangus Lietuvai.*

2002
EGLUTIS

Mama

Tavo mielosios rankos
Švelnesnės už mielą pūkelį.
Tavo mėlynos akys
Mėlynesnės už žydrą upelį.
Tavo meilūs žodžiai –
Šiltesni už pavasario saulę.
Tu, mamyte, esi man
Mylimiausia pasauly.

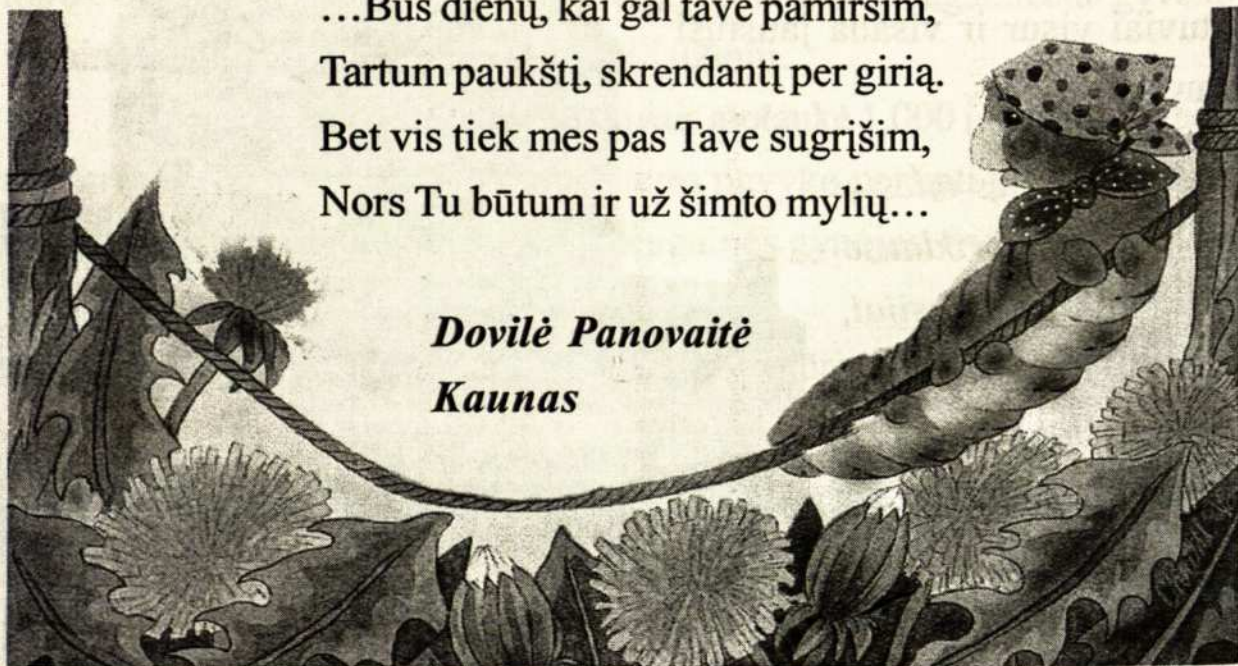
Birutė Baguckaitė
Punkskas

Iš mūsų kūrybos

Mamyte!

Kaip gerai, kad Tu esi pasauly!
Veidą rankos glosto tartum saulė.
Man lovytę Tu dažnai pakloji,
Kartais net lopšinę padainuoji.
...Bus dienų, kai gal tave pamiršim,
Tartum paukštį, skrendantį per girią.
Bet vis tiek mes pas Tave sugrįšim,
Nors Tu būtum ir už šimto mylių...

Dovilė Panovaitė
Kaunas

Tau, Močiute!

Tavo galvelė atrodo
Kaip obelėlių žiedai.
Tavo žodeliai pasklido,
Kaip pasakėlių takai.

Aplink tave sukas anūkai,
Jie džiaugiasi meile tava.
Galvelę uždengus skara,
Tu atrodai visai dar jauna.

Be galo tau esam dėkingi
Už pasakas sektas ilgas.
Už tavo kantrybės dienas
Ateity tau dėkosime mes.

Birutė Baguckaitė
Punkskas

GANDRAS

Vieną popietę Tomas
ir jo broliai ėjo iš mokyklos
namo. Netoliese, prie kelio, vaikai
pamatė gulintį sužeistą gandrą. Vaikams
pagailo nelaimingo gandro ir jie jį pasiėmė su
savimi. Ant kojos pamatė žiedą su numeriu ir
paskambino į Žuvintą. Vaikai pranešė, kad jie rado sužeistą
paukštį su žiedeliu ant kojos. Kitą dieną mokykloje jau visi žinojo
apie gandro išgelbėjimą ir slapta pavydėjo Tomui ir jo broliams.

Eglė Dusevičiūtė, Čikagos lit. mokykla

ATSISVEIKINIMAS SU MOKYKLA

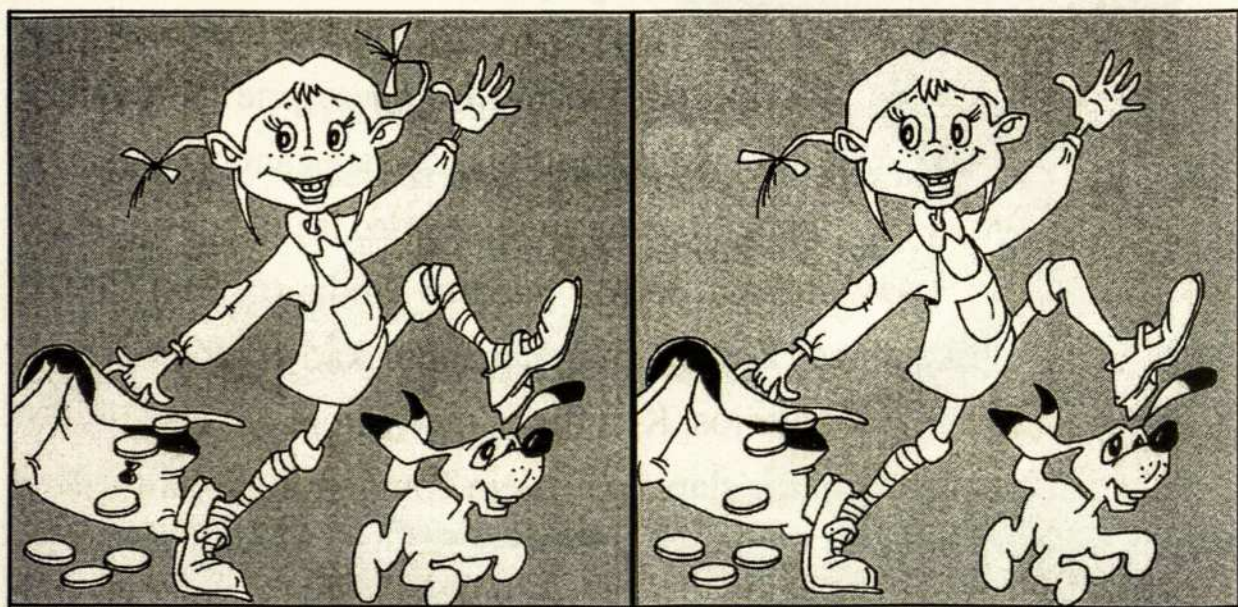
Mano lietuviškas gyvenimas prasidėjo kai aš gimiau, o mokyklinis – kai aš nuvažiavau į Vinco Krėvės mokyklą. Mano pirmi lietuviai draugai buvo Antanas, Daina ir Gintas.

Pirmame skyriuje mes smagiai šokome, žaidėme ir linksmai dainavome. Mokėmės bendrauti kartu. Pas įdomiausias mano atsiminimas iš to skyriaus, kaip mes dainavome “Išėjo tėvelis į mišką”. Prisimenu, kaip mes visi inscenizavome tą dainą, o tėvelis nepaprastai sunkiai medžiojo pelėdą.

Trečiame ir ketvirtame skyriuje, mes pradėjome mokytis gramatiką. Ha! Ačiū Dievui, šiaip ne taip išmokau linksniuoti.

Penktą ir šeštą skyrių atsimenu, kad jau nebuvo žaidimai. Apie šiuos skyrius neturiu per daug ką pasakyti.

Septintame skyriuje pati įdomiausia pamoka buvo geografija. Įdomu

Iki pasimatymo lietuviškai mokyklai. Surask penkis skirtumus tarp paveikslėlių.

buvo pakeliauti po Lietuvą. Man taip pat patiko daug ką sužinoti apie kryžiuočius. Susipažinau su partizanais – tai tikri mūsų laisvės sargai! Jie yra tikri didvyriai, nes paaukojo savo gyvybes kovodami prieš rusus.

Aštuntam skyriuje mokėmės apie Sibirą. Tai jau ne vien tik iš knygų galėjau sužinoti, bet ir pakalbėti su žmonėmis, kurie buvo ištremti.

Man aštuoni metai Vinco Krėvės mokykloje labai greitai prabėgo. Daug išmokau apie Lietuvos praeitį ir dabartį. Nieko nebūčiau išmokęs, jei nebūčiau turėjęs tokių sąžiningų mokytojų. Už tą, Jums mieli mokytojai, esu labai dėkingas.

Aldas Gedeika

Vinco Krėvės lit. mokykla, Philadelphia

Jeigu aš būčiau rašytojas

Jeigu aš būčiau rašytojas, aš parašyčiau naujas pratimų knygas lituanistinėms mokykloms. Aš naujas rašyčiau, nes mums labai jų reikia. Aš manau, kad tas pačias knygas naudojo, kai mano mama ėjo į šeštadieninę mokyklą.

Prisimenu, kai buvau darželyje ir pirmame skyriuje, tada pratimai buvo labai smagūs. Spalvodavome paveikslėlius, žaidėme žaidimus, iš kurių daug išmokdavome ir darėme kitas įvairias užduotis. Buvo smagu, bet kartu mes ir mokėmės.

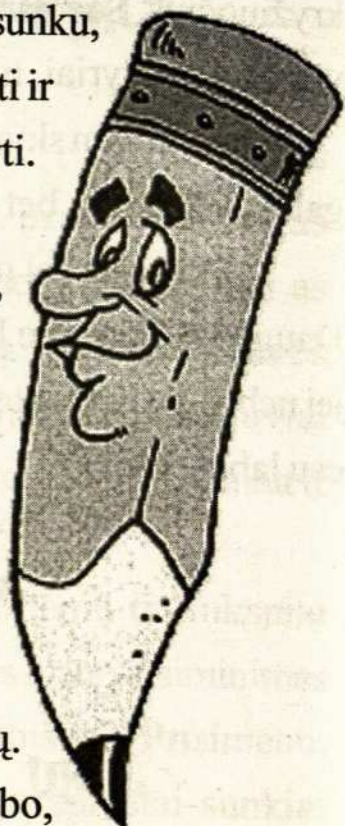
Po kiek laiko pratimai pradėjo darytis neįdomesni ir neįdomesni. Reikėjo daug daugiau rašyti, tą patį dalyką iš naujo ir iš naujo. Nuo to kartojimo pasidarė labai neįdomu.

Dabar niekas nenori daryti pratimų. Kiekvieną šeštadienį, dažniausiai būna kas nors kur nepadarė. Kartais būna sunku, nes knyga ne visuomet gerai išaiškina kaip reikia daryti ir tada nežinai apie ką mokiniams arba kaip tą dalį padaryti. Pasidaro labai pikta!

Mano naujos pratimų knygos sektų pasaką, vistiek išmoktum tą patį, nes tikslas tas pats, bet būtų daugiau žaidimų, užsiėmimų ir būtų smagu. Nebūtų lengva padaryti tokias pratimų knygas, bet įmanoma. Jei būtų įdomiau visi padarytų pamokas, nes norėtų. Taip pat knyga viską gerai išaiškintų ir nenaudotų žodžių, kurių vaikai tame skyriuje nesupranta. Jei daugiau suprastų, tai daugiau išmoktų. Šios knygos nebūtų lengvos, turbūt būtų daug darbo, bet visiems būtų lengviau, nes būtų smagu ir jie norėtų mokytis.

Tomas Mikuckis

Šv. Kazimiero lit. mokykla, California

HERKUS MANTAS IR MILŽINĖ NERINGA

Vieną kartą buvo du broliai kurie ieškojo kur gyventi. Vieną dieną išėjo ieškoti, vienas į vieną pusę, kitas – į kitą ir susitarė grįžti į tą pačią vietą. Kai atėjo vakaras, į tą vietą kur susitarė susitikti, vienas brolis grįžo, o kitas – ne. Išėjo jis brolio ieškoti. Beeidamas jis pamatė klumpės pėdsakus, kurie buvo purve. Savo brolio

Šviečia naktį švyturys
Jūroj nepaklys žvejys.

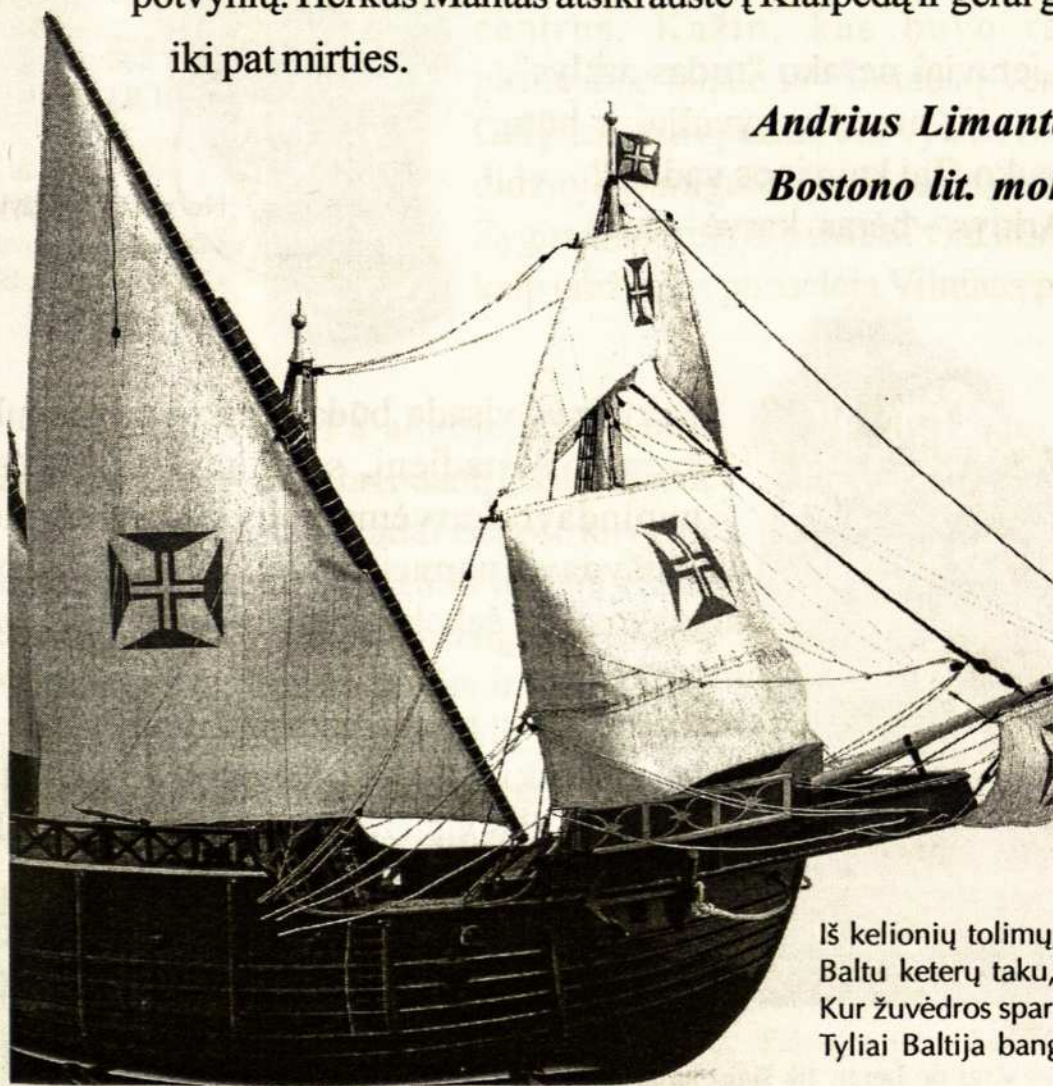

nerado, bet pavadino tą vietą Klampipėda – Klaipėda.

Kai miestas Klaipėda įsikūrė ir tapo dideliu uostu, jį valdė Herkus Mantas. Herkus Mantas negyveno Klaipėdoj, bet labai arti prie jos. Klaipėda turėjo daug laivų ir dažnai žvejodavo. Bet bangos iš Baltijos jūros kartais nunešdavo uostus ir Herkui Mantui tas labai nepatikdavo, nes brangu ir sunku būdavo atstatyti. Jis žinojo, kad Lietuvių kopose gyveno milžinė Neringa. Žmonės nelabai mėgo Neringą, nes ji kartais užmindavo ant sodybų. Herkus Mantas surado Neringą ir paprašė, kad ji supiltų sieną prieš Klaipėdą, kad sulaikytų bangas iš Baltijos jūros. Neringa nenorėjo klausyti, bet kai rimčiau pagalvojo – sutiko. Net Neringai sunku tai buvo, bet per du metus pagaliau padarė. Savo rankomis ji supylė smėlio juostą, kurią mes dabar vadiname Neringa.

Žmonės labai dėkojo ir Klaipėdoj niekada daugiau nebuvo potvynių. Herkus Mantas atsikraustė į Klaipėdą ir gerai gyveno iki pat mirties.

Andrius Limantas
Bostono lit. mokykla

Iš kelionių tolimų,
Baltu keterų taku,
Kur žuvėdros sparną mos
Tyliai Baltija banguos.

Daug pasaulio įdomybių
Nori sužinot vaikai,
Jas visas Žiniukas žino
Ir užrašo tau tiktai.
Nori būti Žiniuku,
Tai skaityki iš pradžių...

AR ŽINAI?

**NEGĖDA NEŽINOTI. GĖDA,
KAI SUŽINOTI NENORI...**

Tėviškės takeliu...

Lietuviai nesako “rudas arklys”,
“ruda karvė”, nors šie gyvuliai ir būtų
rudo plauko. Tai kaip juos vadina?

Arklys – bėras, karvė – žala.

Ne veltui liaudyje
sakoma:
- Graži kaip
sekminių karvė.

Sekminės visada būdavo tikra piemenukų
šventė. Šeštadienį, sekminių išvakarėse,
nupindavo karvėms vainikus. Merginos
iškaišydavo namus berželiais. Kai šventė
baigdavosi, tas šakeles užkišdavo daržinėj, kad
pelės šieno negraužtų.

Sekminių dieną du piemenukai eidavo per kaimą,
prašydami šeiminkinių miltų, kiaušinių, sviesto.
Šeiminkės duodavo. Pas vieną iš jų vykdavo piemenukų
puota – sambaris.

Tai bent dainuodavo kaimo piemenys, tai pasakas
sekdavo, tai linksmindavosi. Nepamirškite Sekminių ir jūs.

Šis arklys visai ne bėras, tik šiaip labai linksmas.

Kodėl lietuvių ir latvių kalbos vadinamos sesėmis?

Jos yra tikros giminaitės, vienos motinos vaikai. O ta jų motina – baltų prokalbė. Šiandien pasaulyje lietuvių ir latvių kalbos yra vienintelės išlikusios gyvosios baltų kalbos. Anksčiau jų būta daugiau, bet jau nėra tų tautų, kurių gyventojai kalbėjo kitomis baltų kalbomis. O lietuvių ir latvių kalbų giminystė gerai jaučiama ir šiandien. Jos turi seserų panašumo.

Senovės raštininkai - kalbos saugotojai.

Taip atrodo
šiulaikiniai
Lietuvos pašto
ženklai

1562 metai labai svarbūs ir Vilniaus miestui, ir Lietuvai. Mat tada pradėjo veikti Vilniaus – Krokuvos – Vienos – Venecijos pašto linija, sujungusi Europos kultūros centrus. Kažin, kas buvo rašoma pirmajame laiške iš Vilniaus į Veneciją? Gal pasakota apie tai, kas vyksta Lietuvos didžiojo kunigaikščio ir lenkų karaliaus Žygimanto Augusto dvare? Gal užsiminta, kaip gražiai jis puoselėja Vilniaus pilis?

Jei buvote Palangoje, tai matėte aplūžusį tiltą, gražiai brendantį į Baltijos jūrą.

Kas jį pastatė, kada? Senose knygose rašoma, kad statė tiltą 1888 metais grafas Juozapas Tiškevičius. Tiltu ilgis buvo apie 900 žingsnių. Turėjo grafas ir laivą, kuris plaukiojo iš Palangos į Liepoją, iš Liepojos į Palangą. Nuo tilto ėjo arklinis geležinkelis, vežiojęs uostui plytas iš tam pačiam grafui priklausiusios plytinės.

Dideliems, galingiems laivams toks uostas buvo per mažas. Tiko nedideliems, judriems...

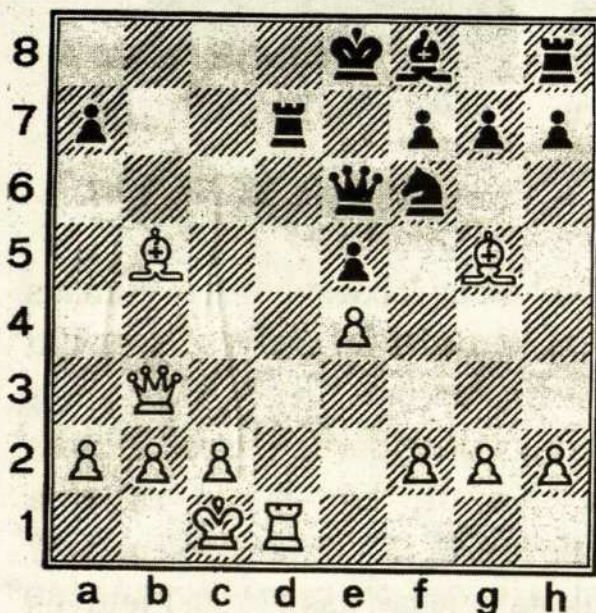
Palangos tiltas žiemą.

PažaISKIME ir UŽKąSKIME

Viena Miuncheno firma pradėjo gaminti šachmatus iš... šokolado. Firma rekomenduoja, partijai pasibaigus, nugalėtojams ir pralaimėjusiems kartu pasmaliziauti šiomis figūromis, "kad būtų išvengta konflikto, kurie neretai kyla tarp varžovų".

Taip gimsta patarlės

Jeigu mokate žaisti šachmatais pabandykite užbaigti baltųjų ataką. Amerikietis P. Morfis šiame žaidime davė matą trečiu ėjimu. Tai viena gražiausių partijų per visą šachmatų istoriją.

Vienoje anglų istorijos kronikoje pasakojama: "Kartą karalius Viljamas I Užkariautojas (valdė 1066-1087m.) žaidė šachmatais su Prancūzijos sosto ipėdiniu ir, gavęs nuo jo matą, taip įsiuto, kad nesusivaldęs trenkė šachmatų lentą savo varžovui per galvą. Šis įvykis tapo jų ilgos tarpusavio neapykantos priežastimi.

Labai galimas dalykas, kad kaip tik dėl šio istorinio epizodo atsirado anglų patarlė: "Jeigu jūs galite sudaužyti šachmatų lentą į varžovo galvą, tai dar nereiškia, kad jūs geriau už jį žaidžiate šachmatais".

MĖTŲ ARBATA

Stebuklingoji gėlė – tai pati paprasčiausia, pati kukliausia gėlė mėta. Pipirmėtės aliejus padeda išgydyti slogą, galvos skausmus, patempimus. Nuo pipirmėtės aliejaus net ir žaizdos greičiau gyja. O ar ragavote mėtų arbatos? Paragaukite, kai būsite sunerimę. Atrodo pati vasara apsigyveno arbatos puodelyje.

IR ATGIJO SIENA

Kino išradėjai broliai Liumjerai ir jų pirmojo kino filmo plakatas.

Kinas – mums labai įprastas ir savaime suprantamas dalykas. Patogiai įsitaisai kino teatro kėdėje, prigęsta šviesos ir priešais atsiveria tarsi langas į kitą pasaulį. Ten vaikšto, kalba žmonės, važinėja automobiliai, skraido lėktuvai, rūksta

dūmai, dulka keliai, pliaupia lietūs – o tau nė motais. Sėdi sau patogiai, ir tiek. Nebūtina šokti su parašiotu, kopti į kalnus ar nerti į jūros gelmes, kad pamatytum, kaip tai atrodo. Nueini į kino teatrą ir sužinai.

Jo Didenybei kinui jau virš šimto metų. Iš pradžių tai buvo atrakcionas žmonėms stebinti, gąsdinti, juokinti.

Kaip judantį vaizdą perkelti ant sienos, pirmieji pasaulyje sugalvojo prancūzai broliai Augustas ir Luisas

Liumjerai. Jie pasigamino paprasčiausius filmavimui ir projekcinius (rodymui skirtus) aparatus, kuriais sukūrė trumpučius filmukus. Kai 1895 metais Paryžiuje parodė juos pirmą

kartą, žiūrovai puolė bėgti iš salės laukan – išsigando į jų pusę visu greičiu ekrane lekiančio traukinio. Pirmieji filmai buvo ne tik

trumpučiai, bet ir nespaltoti. Juostos traukimo mechanizmą filmavimo ir projekciniuose aparatuose reikėjo sukti ranka, todėl žmonės ir judantys daiktai ekrane dažnai atrodydavo nenatūraliai, net juokingai. Tačiau visi pripažino, kad tai puikus būdas “užkonservuoti” įvykius. Dabar žmonės galėjo juos pamatyti daug kartų ir skirtingose vietose.

Žiūrovai greit priprato prie bildančių į

2002
EGLUTIS

juos traukinių, krentančių lėktuvų, pakalnėn riedančių akmenų, nebebaugino jų net ekrane sprogstančios bombos. Ta nepaprasta, staiga atgyjanti balta siena, žmones labai stebino ir traukė. Vienas po kito pradėjo rasti kino teatrai, daugėjo filmuotojų. Kinas populiarėjo labai greitai. Tik pagalvokit: 1895 metais pirmas kino seansas įvyko Paryžiuje, o 1897-aisiais šį tuometinio pasaulio stebuklą jau išvydo ir vilniečiai. Dar po aštuonerių metų Vilniuje ir Kaune pradėjo veikti kino teatrai. Vilniškis vadinosi "Iliuzija", o kauniečių – "Bovi". Netruko Lietuvon atsibelsti ir filmuotojai. Bene pirmasis mūsų krašto vaizdus kino juostoje 1909-13 metais "užkonservavo" iš JAV parvykęs A. Račiūnas.

Laikas ėjo, ir galvoti vyrai vis tobulino, gerino aparatus kino filmams kurti ir rodyti. Ekranai nutvisko spalvomis, žiūrovai išgirdo aktorių balsus. Įdomu, kad pirmųjų spalvotų kino juostų kadrelius kūrėjai spalvino rankomis. Keitėsi ir ekrano dydis bei forma. Iš nediduko stačiakampio jis tapo gerokai ištemptu stačiakampiu, kurio matmenis riboja tik projekcinio aparato galingumas ir salės dydis. Yra ir tokių kino teatrų, kuriuose žiūrovai mato stereovaizdą, jaučia kvapus. Filmų kūrėjai daro viską, kad gyvenimas ekrane taptų kuo patrauklesnis ir tikresnis. Mat dabar žiūrovus iš kino salės išveja tik nuobodulys.

Ar matėte, kaip atrodo kino juosta? Ji beveik tokia pat, kaip ir ta, kurią deda į fotoaparatus. Tik kadrelio dydis mažesnis ir šone yra keista dryžuota juostelė – čia užšifruotas garsas. O jau ilgumėlis! Kad projektorius birbtų pusantros valandos ir rodytų jums filmą, per jį turi prasisukti apie tris kilometrus juostos. O kuriant filmą jos buvo sunaudojama dar daugiau, nes daug scenų filmuojama keletą kartų, kai kurios į ekraną nepatenka visiškai.

Jonas Kriščiūnas

PASIDARYK PATS

Darydamas dovanėlę įdedi savo rankų ir širdies šilumą, todėl jos tikrai nudžiugins mamą, tėtį, senelius ar draugus. Tau bus smagus užsiėmimas, o tavo artimieji apsidžiaugs tokia miela dovanėle.

Seną spalvoto servizo puodelį apklijuok įvairiaspalviais karoliukais ir sagutėmis. Tai miela dovana kiekvienam. Gali įstatyti į puodelį mažą kaktusiuką ar šiaip gėlytę.

Linksma kepurėlė atgims iš naujo. Susirask margų sagučių ir prisiūk prie jos. Kaip tą padarysi – tai jau tavo fantazijos reikalas. Brolis, tėtis ar senelis tikrai bus patenkintas.

Atvirukas

Šiam darbui reikalingas piešimo popieriaus lapas, pasirinktų spalvų popierius ar siūlai ir klijai.

1. Piešimo lapą sulenkiamo pusiau ir perkerpame. Vieną pusę sulenkiamo per vidurį.
2. Nupiešiame kokį norime piešinėlį.
3. Spalvotą popierių suplėšome gabalėliais (siūlai smulkiais gabalėliais sukarpomi).
4. Piešinėlį dalimis (kad neišdžiūtų) patepame klijais ir pritaikę klijuojame spalvoto popieriaus ar siūlų gabalėlius.
5. Atviruko viduje rašome sveikinimą.

Šitaip galite pasigaminti atvirukų visoms progoms.

Juokų maišelis

Buvo maišelis pilnas juokų
lšbiro, išlakstė – po vieną, po du.
Pasislėpė jie po "Eglutės" šakelėm,
Bus linksma skaityti vaikams ir tėveliams.

Kaimo keliuku dideliu greičiu važiuoja
gydytojas. Šalia jo sėdinti žmona barasi:

- Važiuok lėčiau, nes dar policininkas sustabdys!
- Nesustabdys! Aš jam liepiu visą dieną gulėti lovoje...

- Daktare, ar jūs visada traukiate dantis
be skausmo?

- Ne visada. Vakar vos neišsinarinau
rankos.

- Žiūrėk, - sako mama mažajai Eglutei,
- paukštelis neša šiaudelį. Ar žinai kodėl
jis taip daro?

- Jis prisilesė, o dabar ieško limonado
atsigerti...

- Pasakyk Tomai, kaip mes
vadiname žmogų, kuris visą laiką
kalba, nors jo niekas seniai jau
nesiklauso?

- Mokytojas, ponas mokytojai.

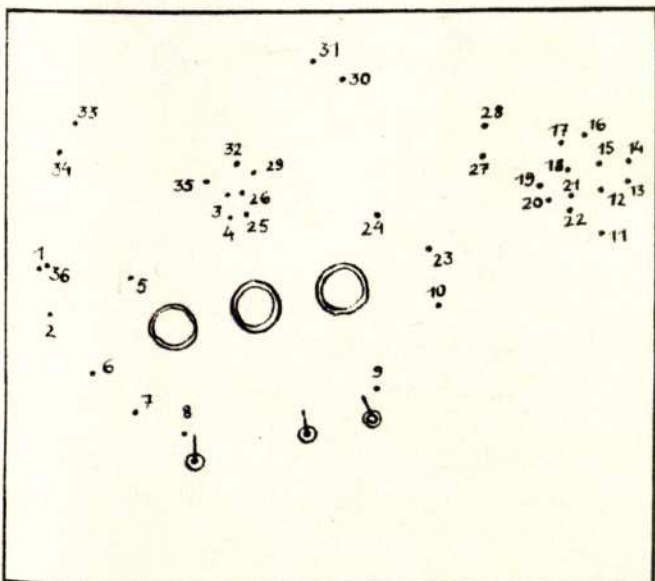
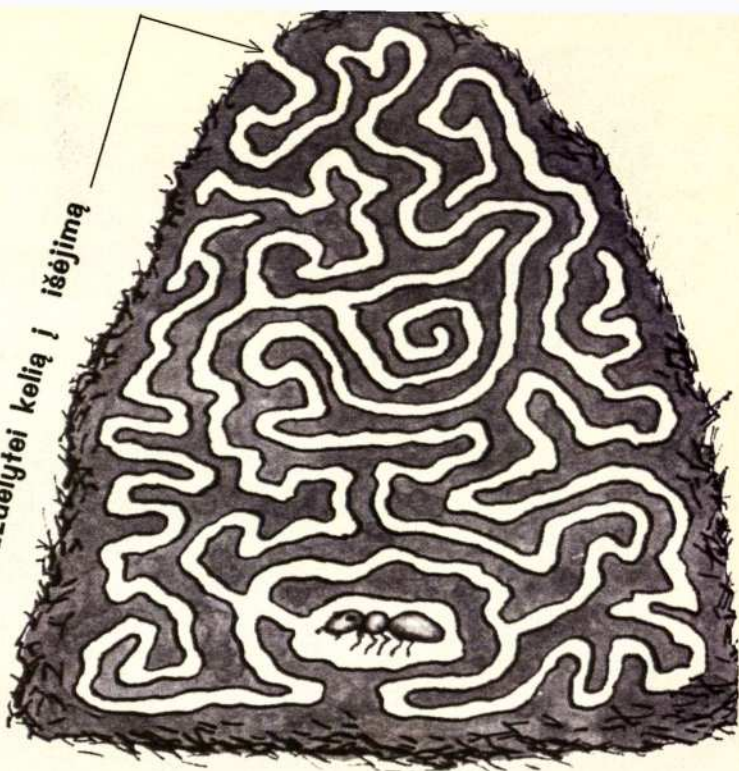
- Ar nori pažiūrėti į mažą sesutę,
kurią atnešė gandas?

- Į sesutę ne, bet į gandrą sausio
mėnesį – labai...

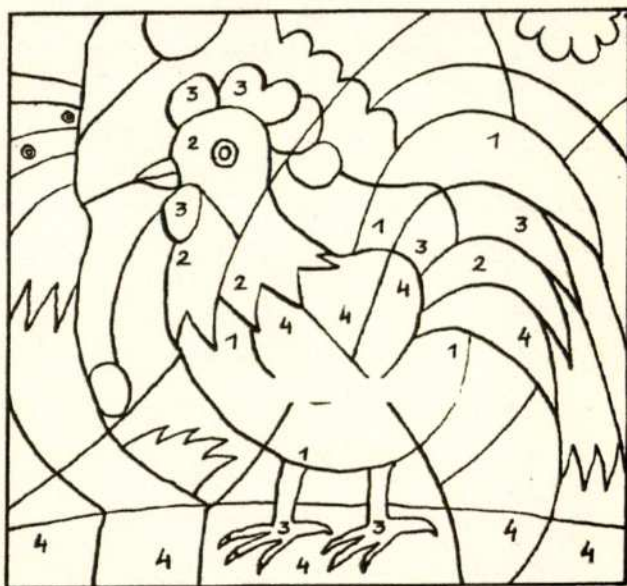

Surask skruzdėlytei kelią į išėjimą

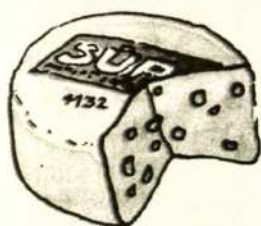

Bujunk taškus

~~Balta~~ 1 ~~Mėlyna~~ 2 ~~Raudona~~ 3 ~~Žalia~~ 4

Nuspalvink

Nuvesk pelytę prie sūrio

KUČIENĖ Regina
13648 Kickapoo Trail
Homer Glen IL 60441-8086

01/01/2003

DĖKOJAME EGLUTĖS AUKOTOJAMS

Mr. and Mrs. Joseph Annarino.....	10.00 dol.
Zita Astravas.....	10.00 dol.
Bernardine M. Bolinsky.....	10.00 dol.
Anna Byla.....	5.00 dol.

EGLUTĖ

8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL. Tel. 708-430-1911